Csengettyű

A Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség hírlevele
2008. Ádvent

„Boldogok a várakozók,
mert ők megszelídítették az időt.”

(Gáncs Tamás)

Boldogok a várakozók

Boldogok a várakozók, mert ők megszelídítették az időt.

Meggyújtom az első gyertyát. Kezemben egy doboz gyufa. Még bontatlan. Erre az első gyertyagyújtásra vettem. Ünneplőbe öltöztetett szívem egyre hangosabban lüktet. Izgulok. Mint a kisgyermek, mikor először megy óvodába. Mint a tinédzser srác, mikor először fogja meg szerelme kezét az első randi után. Mint az egyetemista, mikor először veszi fel az öltönyét egy szigorlatra. Mint egy friss diplomás, mikor várja az első napját a munkahelyen. Mint az édesanya, mikor a szülés szent pillanatai után végre kezébe veheti a csecsemőt. Mint egy bölcs idős ember, mikor rámosolyog az első nyugdíjas napján mindenkire. Izgulok. Mint minden ember, aki valami fontos dologra készül. Minden évben fontos az első. Az első mozdulat. Az első gyufaszál. Az első fellobbanó láng. Sosem felejtem el az elsőt. Az elsőt, ami bár a sokadik valójában, de minden évben tud valójában első lenni.

Boldogok a várakozók, mert ők megszelídítették az időt.

Meggyújtom a második gyertyát. Arra gondolok, hogy megint eltelt egy év. Sűrű év volt. Gyors év volt, szinte kapkodott, hogy újra elérje az ádventi időszakot. Mert ádventben az idő lassabb. Nem tud, nem akar, nem szabad neki rohanni. Ádvent a megélt idő. Ilyenkor nincs helyük a pótcselekvéseknek, ilyenkor nem lehet mellébeszélni, ilyenkor nem lehet zsebre rakni a napokat. Ilyenkor bűnbe esik, aki zajong, aki harsányan fogyaszt, aki félreérti az ünnepet, aki politikai felhangokkal hízeleg, aki babonás játékká degradálja a karácsonyt. Mindenki almát lop arról a bizonyos fáról, aki képtelen betartani az ádventi megszentelt idő szabályait. Szabályokat, melyek a lehető legegyszerűbbek, a lehető legbonyolultabbak, a lehető a legkönnyebbek, a lehető legnehezebbek. A szeretet parancsai ezek. Maga az Isten Fia mondta őket. Érvényességük örök, de a lelassult ádventi időben, még intenzívebben hatnak. Mert a szeretet valóság. Isten maga a szeretet. És Jézusban annyira közel jött hozzánk, amennyire csak lehet. Ez az idő ádvent. A megszentelt, lelassult idő. Immanuel.

Boldogok a várakozók, mert ők megszelídítették az időt.

Meggyújtom a harmadik gyertyát. Mondhatnám, hogy rutinból, de nem igaz. Még mindig izgulok. Három gyertya ég, mintegy az isteni háromságot szimbolizálva. Gyönyörű fények ezek. Annyira jó lenne, ha fényük eljutna oda is, ahol a legnagyobb szükség van a világosságra. Annyira jó lenne, ha a fényükben végre megértenénk, hogy túl kell lépnünk saját magunkon, és oda kellene lépni azok felé, akik rászorultak. Akiknek nem ünnep a karácsony, akiknek fájdalom a létezés. Akik magányosak, akik szegények, akik éheznek, akik gyászolnak, akiknek nincs hol lehajtani a fejüket. Ők, akik valójában szenvednek az ünnep közeledtével. Nem azért, mert nem tudják elintézni a hitelt egy új LCD TV-re, nem azért mert nem tudják eldönteni, hogy melyik laptopot vegyék meg, és még csak nem is azért, mert „csak" négyfogásos karácsonyi ebéd sikeredett, pedig tavaly hatfogásos volt. Nem. Akikről szó van, azok nem a jóléti keresztények, akik szeretnek szépeket mondani, néha jótékonykodni, és ezzel vége. Nem, akikről szó van, azoknak tényleg fáj a világ. Egzisztenciálisan kerültek a perifériára, és szükségük van a segítségre. A te segítségedre, az én segítségemre. Mindenki segítségére, aki képes jézusi értelemben vett irgalommal odalépni hozzájuk. A legkisebbekhez. Akikkel Jézus mert közösséget vállalni. Te megmered ezt tenni? Én megmerem ezt tenni?

Boldogok a várakozók, mert ők megszelídítették az időt.

Meggyújtom a negyedik gyertyát. Nagyon vártam már, hogy mind a négy láng égjen. Teljességérzésem támadt. Azt érzem, átölelt az Isten, és szeretete megnyugtat. Rengeteg minden felkavart az ádventi időszakban, most mégis nyugalom járja át a lelkemet. Harmónia ez, az ünnep harmóniája. Félelem nélküli övezet. Az Isten Fia közénk jött, és már csak hármat kell aludni, hogy megszólaljon az angyali kórus és szerteszét kürtölje az evangéliumok evangéliumát: megszületett Ő! Akit a világ várt, akire a világnak a legnagyobb szüksége volt, van és lesz. Négy gyertya ég, de hányszor négy - a világon összesen? Belegondoltunk már? Milyen régen vártunk már erre a pillanatra! Talán éppen egy éve. Várakoztunk. Mindenki másképpen, mert ahány ember, annyiféle várakozás. Ami közös lehet ezekben a várakozásokban az nem más, mint az, hogy várakozásunk beteljesedett. Az ünnepben, annak tartalmában, magában a testet öltött Fiúistenben. Ő az ünnepünk alfája és ómegája. Ő a megszentelt idő teljessége. Ő az irgalmasság maximuma. Ő az, akiben megérthető a szeretet csodája, Ő az, akiben Isten lépett felénk. Ő az, akit vártunk. Ő az, akiért ég a négy gyertya. Ő az, akiért megszólal az angyalkórus. Ő az, aki előtt - pásztorokkal és a bölcsekkel együtt – leborulhatunk és boldogan énekelhetjük el ádvent dalának refrénjét, ami így hangzik:

Boldogok a várakozók, mert ők megszelídítették az időt.

Legyen áldott,
lassú és csendes percekben gazdag,
mások felé forduló tettekkel telezsúfolt,
igazán boldog várakozásunk és boldog ünnepünk!

Ádventi szeretettel:
egy boldog várakozó – Gáncs Tamás lelkész

KÉRDEZZ-FELELEK

„A trükk a kíváncsiság”

(…aki válaszolt: Krámer György esperes, püspök-helyettes, a pilisi gyülekezet igazgató lelkésze)

- Milan Kundera a Lassúság című regényében arról vall, hogy a gyorsaság a felejtéssel, míg a lassúság az emlékezéssel áll szoros kapcsolatban. Mire emlékezünk 2008 ádventjén és mi az, amit elfelejtettünk?

- Ádvent már nem is ádventben kezdődik. Minden évben meglep, hogy egyre hamarabb kezdjük a karácsonyra készülést. Annyira felgyorsult minden, hogy már november elején megjelennek a boltokban az akciók, a kihagyhatatlan karácsonyi lehetőségek, megjelennek a karácsonyi hitelek. 2008-ban a legtöbbször arra emlékezünk, hogy hány hétvége van még, amikor bevásárolhatunk, van-e már mindenkinek valami a fa alá, és van-e még olyan pénztartalékunk, amit nem éltünk fel. A rohanós, elmosódó kirakatok, reklámok közt nem tudjuk már, mire is kellene emlékezni.

A német evangélikus egyház óriásplakátokon szólítja meg az embereket. Az egyiken ez áll: „Mindennek megvan az ideje! Ádvent decemberben van!” Semmi mást nem kellene, nem szabadna tennünk, mint ezt komolyan venni. Csak ádventben lehet a karácsony ünnepére felkészülnünk. Be kellene húzni a kéziféket a vásárlás száguldásában, és lelassulva emlékezni arra, ami tényleg fontos.

- Descartes állításának karikatúrája az, amit az ember maga körül lát a karácsonyi ünnepre készülődve: "Fogyasztok, tehát vagyok". De hogyan lett ilyen rövid idő alatt a gondolkodó emberből fogyasztó emberré?

- Ez az idő még rövidebb. Az utolsó 20 évben jutottunk ide. Belenőttünk a fogyasztói társadalom struktúráiba anélkül, hogy védtük volna magunkat. És most már lassítani is nagyon nehéz, nemhogy leállni. Mert vásárolni jó! Megkívánni, megszerezni, hazavinni, birtokolni. Ez egy olyan folyamat, amit jó végigélni, örömöt szerez, elsősorban önmagunknak, hiszen ettől leszünk valakivé. Meg tudom venni! Igaz hitelből, eladósodva, de mégis képes vagyok rá.

Miközben az élet megannyi fontos területén vallunk kudarcot, ezen a felületes, az életünk értéke szempontjából érdektelen területen képesek vagyunk sikereket elérni. Tényleg igaz az, hogy a vásárlásban találjuk meg önmagunkat! Az mutatja létezésünket, értékünket, hogy képesek vagyunk vásárolni. Aki nem tud vásárolni, aki még ezt sem tudja megtenni, az tényleg nincs is a mai világ szemében. Bármennyire mélyen lettünk részei ennek a folyamatnak, szabadulnunk kell.

Védeni kell magunkat, mert különben igazi létezésünk, életünk valódi értelme, célja eltűnik. Mint ahogyan az születés, az Isten Fia születésének ünnepe eltűnik a bevásárlóközpontok forgatagában. De nem egyszerűen csak az ünnepünk, vagy a karácsony igazi tartalma a tét! Létezésünk értelme oldódik fel ebben a birtoklás-, megszerzés-vágyban.

- December a jótékonykodás hónapja. Ilyenkor mindenki szívesebben adakozik. Jó, ha az egyházak is beállnak az adományt gyűjtők kígyózó sorába?

- Azt gondolom, a folyamat fordítva működik. Nem kérni, hanem adni kell. Az egyház létezéséhez hozzátartozik a gondoskodás. Jézus születésében Isten gondoskodása a legcsodálatosabb. Tesz azért, hogy nekünk életünk legyen, hogy az életünk jobb, teljesebb legyen. Mindent megtesz ezért, emberré lesz a születés csodájában. Ha az egyház, ha a gyülekezeteink gondoskodnak másokról, akkor azok is megjelennek majd, akik hajlandók áldozni erre. De először a gondoskodást kell megkezdeni. Amikor az evangélikus egyház, a gyülekezeteink keresik önmaguk igazi arcát a XXI. században, akkor ez az arc a gondoskodás arca lehetne.

- Ünnepelni tudni kell - szokták mondani, de meg lehet tanulni ünnepelni? Létezik olyan, hogy keresztény ünneplés?

- Az ünnep a hagyományainkban él. A hagyományainkat pedig tanuljuk. Szerencsésebb esetben otthon, a szülői házban tanuljuk meg azt, hogyan kell ünnepelni karácsonykor. De a hagyományainkat fel is fedezhetjük, el is sajátíthatjuk, ha azok hiányoznak. Lehet kísérletezni is az ünnepléssel. A tanuláshoz ez is hozzátartozik. Aki éppen most kezdi önálló családi életét, biztosan átéli azt, hogy meg kell teremteni az ünnepet. Az nem lesz magától. Emlékszem arra, amikor friss házasként az egyik karácsonyra készülve, december 24-én délután kezdtünk el készülődni, akkor akartunk fát venni, díszíteni, nem volt semmi az ünnepi vacsorához, és az egész délután őrült rohanásban telt, „hogy valami azért legyen”!
Ma már tudatosan próbáljuk megteremteni az ünnepet. Nem csak azzal, hogy kitaláljuk a vacsorát, és időben veszünk alapanyagokat. Leginkább úgy, hogy időt adunk magunknak a készülődésre.

Az ünnep utáni vágy ott van bennünk. És ha van időnk önmagunkra és egymásra, akkor a formák is megszületnek majd.

- Tudom, hogy kicsit abszurd a kérdés, de mit mondana Jézus, hogyan ünnepeljük a karácsonyt 2008-ban?

- Abszurd válasz: Jézus ostort fonna kötelekből, kiűzné az embereket a mai szentélyekből, a bevásárlóközpontokból és ezt mondaná: „Nektek meg ki mondta, hogy azzal ünnepeljétek a születésem ünnepét, hogy egymást lökdösve vásároltok felesleges dolgokat? Ki mondta, hogy ez az egész az ajándékokról szól. Álljatok meg, halljátok meg a történetet az angyalról, a pásztorokról, Máriáról, Józsefről, a kisdedről a jászolban. Hallgassátok meg, és ti s örüljetek a hírnek: az Isten emberré lett, egészen közel jött hozzátok!

- Végül, hadd tegyek fel egy személyes természetű kérdést! Mivel teheti az ember "otthonossá" a lelkét az ünnepre? Van-e valami személyes trükköd, trükkötök?

- A trükk a kíváncsiság. Minden évben kíváncsian várom, hogy mikor születik meg bennem az ünnep. Amit tudok, megteszek azért, hogy igazi karácsonyi ünnepünk legyen. De az ünnep mégsem ezért születik meg. Az ünnep titokban születik, váratlanul. És ez minden évben más. Talán a karácsony esti istentiszteleten egy ének közben, talán az ajándékbontogatás pillanataiban, talán éppen a konyhában főzés közben. Lehet, hogy egy illat, egy kép, egy mondat, egy hang hívja elő belőlem az ünnepet. Kíváncsi vagyok, már most kíváncsian keresem, hogy mikor jön el ez a pillanat!

(… aki kérdezett: Gáncs Tamás lelkész)

ÚJ ÉV ÚJ HONLAP!
www.dhev.hu
2009.január 1-től a világhálón

SZÓRVÁNY: HELYZETBEN

Dunavarsány

minden hónap első vasárnapján 15 órakor úrvacsorás istentisztelet a református templomban

karácsonyi istentisztelet: december 25-én 15 órakor

Szigetszentmiklós

minden csütörtökön 18 órakor házi bibliaóra

minden hónap harmadik vasárnapján 15 órakor úrvacsorás istentisztelet a görög katolikus imaházban

karácsonyi istentisztelet: december 21-én 15 órakor

Taksony

kéthetente hittanóra felsősöknek az általános iskolában

---------- ---------- ---------- ---------- -------

Hernád Gyula: Bibliaóra

Rólad elmélkedni,
Nevedben összejöttünk
Amiként ígérted,
Legyél most is közöttünk.
Mindannyiunk Atyja,
Áldjuk szent nevedet:
Te vagy vigasztalónk,
Te vagy a szeretet.

Drága szent Fiadért
bocsásd meg bűneinket.
A te ösvényeden
vezess tovább is minket.
A Szentírás legyen
örök útmutatás,
hogy részünk lehessen:
boldog feltámadás.

Elvezetni hozzád
csak a Szentlélek képes.
Szívünkben Ő legyen:
az Úrtól kapott mécses.
Az ő késztetése
pedig más nem lehet:
csak engedelmesség.
hűség, hit, szeretet.

(Hernád Gyula a Szigetszentmiklósi Evangélikus Gyülekezet oszlopos tagja. Bibliaóra c. verse az Evangélikus Énekeskönyv 40. számú - „Jer, dicsérjük Istent…" kezdetű - ének dallamára énekelhető.)

Schwamm-Tóth Anna: Karácsonyi ajándék

- Micsoda ügyetlen, figyelmetlen kamasz – kiáltottak utána. Pedig Csongor még alig volt tíz éves, csak magasabb, fejlettebb korosztályánál. Az iskolatáska szinte repült a hátán, ahogy loholt az utcán keresztül, tornazsákja a kezében himbálózott, s egy néninek ütközött.

- Bocsánat – lihegte maga elé, de megállni nem tudott. Hogyan lehetett ilyen feledékeny? Anya ma szedi elő a karácsonyfadíszeket, és a dobozban ott egy kisebb doboz, néhány kőkeményre száradt kekszszel. Oda rejtette újév után, tudva, hogy az aranyszínű gömbök, az ezüst madárkák és a kukoricacsuhéból font díszek a következő télig nem kerülnek elő. Biztosan megszidják a romlott étel miatt, de nem bánja ő a dorgálást, csak ne kerüljön a szemétbe a tulajdona. Honnan tudhatnák, hogy amit a rejtekhelyen őrizget, az kincs?

Futna csak egyszer így tornaórán… Biztosan kijavítaná a hármast és megdicsérnék. De ha a tornateremben kell körbe-körbe loholni, sosem igazán gyors a lába. Most, mint a szélvész suhant, de a buszt így sem érte el. Akkor kanyarodott ki az utcából, mikor Csongor lihegve a megállóhoz ért. Dühösen eresztette táskáját a földre. Tíz percet, negyedórát is kell várnia, míg a következő járat ideér.

Bezzeg régen, Tatával csupa öröm volt a várakozás. Olyankor inkább azért fohászkodott, hogy minél később érkezzen a jármű. Tata gyakran érte ment az iskolába. Azt mondta, bolond ez a város, vigyázni kell az olyan kisgyerekre, mint Csongor. Ahogy a megálló kopott padján ültek, Tata bicskájával kis fadarabból madarat, lovacskát, vonatot farigcsált. Mikor mit. Az utcán mindig lehajolt a deszkadarabért, formásabb faágért, s mire hazaértek, készen lett az új játékszer. Csak anyáék mondták mindig, hogy az utcán talált fahulladék koszos, nem a gyerekszobába való. Így aztán Csongor a Tatánál tárolta kincseit, az öregember házikójában, a város túlsó végén, ahová Tata mindig visszasétált, miután Csongort hazavitte. A fiú csak nagyritkán látogatta meg. Sok volt a lecke, a szakkör, a hegedűóra meg az angol. Hétvégenként pedig a következő hétre tanult. Csongor osztályelső volt, csak a testnevelés ment gyengébben. Látogatásra így jobbára az ünnepek körül szánta el magát.

Tavaly karácsonykor Tata már beteg volt. Nem maradt ereje, hogy valami kedves játékot fabrikáljon, Csongort figyelmeztették is a szülei, hogy ne számítson tőle ajándékra. A kisfiú szívdobogva lépett a Tata ágyához, zavartan válaszolt a halk, köhögéssel sűrűn megszakított kérdésekre. Egy idő után szótlanság telepedett a szobára, a szülők sietősen szedelőzködtek, csak Csongort hagyták egy kicsit ott, szórakoztassa a beteget. A fiú zavartan nézett fel, amikor csattant az ajtó, s elcsodálkozott. Tata arcáról egy pillanat alatt tűnt el a fáradt kifejezés, cinkosan nézett kis látogatójára. Csongor most vette észre először életében, hogy a Tata szeme kék, nem is akármilyen, hanem mint a felhőtlen, napsütötte égbolt. Az öregember mosolygott.

- Van itt neked egy kis meglepetés, kisfiam – mondta csendesen, s előhúzott a párnája mellől egy doboz mézes kekszet. Csongor csodálkozva nézett rá, hiszen a kekszet ők hozták neki anyával, néhány héttel ezelőtt, világosan emlékezett erre. Már nyitotta volna a száját, hogy tiltakozzon, de Tata megelőzte.

- Ne utasítsd vissza, Csongorkám – mondta szeretettel. – Tudom, nekem hoztátok, de én eltettem neked. Egy ilyen öregembernek minek már ez a finomság. Fogyaszd el inkább te, kisfiam. Boldog karácsonyt, Csongor!

Erre nem lehetett azt mondani, hogy otthon van ennél finomabb is, és még azt is kidobják néha, amikor sokáig porosodik a tálban. Csongornak nem a szemében, hanem a torkában kezdtek gyűlni a könnyek. Hősiesen vissza is tartotta búcsúzásig, csak akkor engedte szabadjára őket, amikor elköszönve magához ölelte a Tatát. Utána már csak kétszer látta, a kórházban, az öregember aludt. A kekszről a szülei máig nem szereztek tudomást, Csongor becsesebbnek érezte az egyszerű kis dobozt, minthogy belekóstoljon tartalmába, az ünnepek alatt végig azon töprengett, hová rejtse, s mielőtt a fenyőfa díszeit a színes faládában a szekrény tetejére tették újév után, sebtében melléjük süllyesztette a Tata ajándékát.

És most itt áll a buszra várva, s azon morfondírozik, hogyan lehetett ilyen feledékeny, hogyhogy nem keresett új, biztosabb rejtekhelyet, hiszen ez volt a terve. Végre megérkezett a busz. A három megállót mintha ólomlábakon tette volna meg. Csongor, hogy az időt múlassa, azon gondolkodott, másoktól mit kapott tavaly karácsonyra. Nemigen emlékezett már. Nagy sokára jutott eszébe az mp3-lejátszó, amit a szülei adtak, a számítógépes játék, amit a nagynénije. Az előbbit nemigen használta, pedig mennyire vágyott rá. A játék pedig néhány nap után unalmassá vált, már nem is tudja, hová süllyesztette. Talán az íróasztal fiókjában kallódik. Pedig ez volt a legmenőbb játék akkoriban.

Szerencsére a buszállomástól csak két háztömbnyire laktak. Csapzottan toppant a lakásba. A felnőttek sehol, a díszeket tartalmazó faláda a nagyszobában a földön. Lehet, hogy anya még nem kezdte el kipakolni? Csongor szívdobogva túrt bele, s csodák csodája, a kekszesdoboz a helyén volt. Futott a szobájába, a tanszeres fiók hátuljába nyomta.

Amikor eljött a karácsony, ő is kapott külön fenyőfát – ez volt a legfőbb kérése. A színes égőcskék éjjel-nappal villogtak vidáman, az ajándékok a fa alatt, s természetesen a tavalyi dobozka is, csomagolópapírok, ágacskák, szaloncukor rejtekében. Csongor csak akkor rettent meg, amikor egyszer anya a fa alatti rendetlenséget szelídítve néhány összegyűrt papírt dobott a kukába – kezébe került a kekszesdoboz is, s a percig, míg nézegette, Csongor úgy érezte, gombóc nő a torkában.

Mondja el az igazat, vagy füllentsen valamit? Vajon a felnőttek megértenék az igazságot? De anya nem kérdezett semmit, csak visszaállította a fa alá a dobozkát, mosolygott, megsimogatta Csongor kobakját.

Lehet, hogy anya mindent tud? Karácsony után már nem rejtette el, a kedvenc polcán őrizgette kincsét. Tudta, hogy nem dobják ki úgysem.

OLVASÓNAPLÓ

Schwamm-Tóth Anna: Szabó Magda ádventje(i)

Szabó Magda műveit olvasva gyakran találkozunk a karácsonnyal, sokféle vonatkozásban, több szempontból megvilágítva. Ókút című regényének főszereplője, gyermek-önmaga, nem csupán megajándékozottként, de ajándékozóként is részese lehetett az ünnep teljességének, nemcsak családtagjainak, de a macskának és a hóembernek is készített meglepetést. Ez utóbbi sajátos tárggyal lett gazdagabb: a kislány éjjeliedényével, hogy – miután szomorú sors, az olvadás vár rá – legalább legyen mibe belefolynia.

Az ajándék különlegessége, egyedi ötlettől vezérelt kiválasztása itt a szeretet függvénye, akárcsak az író Freskó című művében, melyben a főszereplő, Annuska, első igazi, meghitt karácsonyát éli huszonhat évesen. Szerelme, Ádám óriási fenyőfát díszít számára, melynek tövében pólyába csomagolva várakozik egy kölyökkutya, Gusztáv. Az Abigél című regényben a szigorú elvek szerint nevelt, egy csepp szokatlanságra, személyre szabott szeretetre vágyakozó Torma Piroska kacér hálóinget kap osztálytársától, Vitay Georginától. Ginára szintén sajátos meglepetés vár barátnőjétől: egy gipszkutya. Az egyszerű, olcsó, s nem is túl ízléses dísztárgy különösen jelentős számára, hiszen már a vásárlásának is tanúja volt titokban, s a következő történetet őrizheti karácsonyi emlékként:

„…barátnője elsomfordált mellőle, s az áruház üvegosztályán egy bús képű gipszkutyát csomagoltat be éppen. „Nekem veszi" – telt meg a kislány szíve melegséggel, s a csúnya gipszkutyát, aminek be is volt kötve az arca piros kendővel, mintha a foga fájna, olyan gyönyörűnek találta, mint lakásuk egy értékes dísztárgyát sem. Tormának nagyon kevés zsebpénze volt, éppen csak fillérei, a gipszkutyáért a legutolsó pénzét is kirázta kopott pénztárcájából." (Szabó Magda: Abigél, Európa Könyvkiadó, Bp., 2008, 274-275.)

A karácsonyi ajándék érdekében hozott áldozat a Születésnap című regényben is jelen van, melynek főszereplője, Illés Bori, Tormához hasonlóan minden pénzét a szeretteinek szánt meglepetésre költi. Bori számára azonban a pénzszerzés is nehézségekbe ütközik: családtagjai előtt titokban tartja, hogy a karácsonyestét megelőzően dolgozni megy. Az ebből fakadó félreértések miatt kis híján elvész az ünnep öröme, ám végül mindenki méltó elismeréssel veszi át az apróságokat, melyekre a kislány egynapi munkájából futotta. Minden családtag számára Bori ajándéka a legértékesebb, legbecsesebb, hiszen előteremtésükért fáradozást, kockázatot egyaránt készségesen vállalt.

E műveket olvasva szép példákkal találkozhatunk: az ajándékok értékét az ajándékozást környező szeretet, figyelmesség jelenti. A Ókút gyermekének adakozókészsége, saját kényelmi eszközének felajánlása természetesen nem a hóember, hanem a szülei szívét melengette – ahogyan a történet melengeti az olvasók szívét is. Hasonlóan kedves ajándék a családtagok számára a Születésnap Borijának egész napos lótás futás-futása árán vásárolt levélpapír, szájharmonika, zsebkendő, műfenyő. A kislány megtapasztalhatja, hogy szeretetteljes szándéka célt ért, s az, ahogyan kivette részét az ünnepre való készülődésből, szerettei szemében több mint elegendő.

Felhasznált irodalom: *Szabó Magda: Ókút, Európa Könyvkiadó, Bp., 2008.*
Szabó Magda: Freskó, Európa Könyvkiadó, Bp., 2008.
Szabó Magda: Abigél, Európa Könyvkiadó, Bp., 2004.
Szabó Magda: Születésnap, Európa Könyvkiadó, Bp., 2008.

SUMMA SUMMARUM

2008-as egyházi évünkhöz

Ha visszatekintünk az elmúlt egyházi esztendő eseményeire, akkor gyülekezetünk csendes erősödéséről számolhatunk be. Szilárduló alapú, összefogásában újra találkozó gyülekezetünk életét fiatalosan befolyásolta a püspök úr által Dunaharaszti gyülekezetünk szolgálatára kijelölt Csoszánszky Márta lelkésznő testvérünk jelenléte, lelkiismeretes szolgálata, melyet áthelyezéséig teljesített. Új, szolgáló lelkészünk Gáncs Tamás a lelkészi szolgálatot úgy folytatta, vette át, hogy minden esemény és szolgálat folyamatosan működött. Fontos, hogy az összefoglaló keretén belül elmondjam, hogy az átmenet előkészítésében köszönetre méltó figyelmet és gondoskodást tapasztaltam meg minden felelős vezető részéről, úgy egyházmegyénkben, mint gyülekezetünkben!

Gyülekezetünk tervezett és kevésbé tervezett terheit, összefogásban és jó hangulattal viselte, alakítottuk dolgainkat és eseményeinket. Presbitériumunk tisztességgel ellátta a gyülekezet által rábízott feladatokat, az elmúlt egyházi esztendőben. Másodfelügyelőként megtapasztaltam, hogy egyházmegyénkben erőteljes megújulás indult, egyházmegyei elnökségünk a megújulás elkötelezettje. A megújulás záloga elődeink, gyülekezeteink idősebb tagjainak feltétlen tisztelete, tapasztalataik megismerése és átvétele. Erre tudjuk építeni a megmaradásunk és növekedésünk terveit. Ezt vázolta lelkészi munkatervében Csoszánszky Márta szolgáló lelkészünk. Fiatal lelkészünk programja új, reményteljes jövőképünk első vázlataként, teljesen beépült gyülekezeti életünkbe, és gyülekezetünk egyként támogatta a tervezetben kitűzött feladatok megvalósítását, programjait, amelyekből egyet emelek ki, a Gyülekezeti Találkozónkat. Gyülekezetünk megújító napjai voltak! Kívánom, hogy váljék hagyománnyá gyülekezetünkben!

Irsai testvér-gyülekezeti kapcsolatunk erőteljesen megélénkült, és a természetes többlet a számunkra is emlékezetes és fontos kapcsolatban az volt, hogy Mártit szülői háza és anyagyülekezete hívta. Természetesen ezt a hagyományosan fontos kapcsolatunkat a jövőben is megfelelően kell kezelnünk. Aktuális, hogy gyülekezetünk társadalmi kapcsolatai erősödésének konkrét visszajelzéseként értékelhetjük azt, hogy térségünk önkormányzatai és polgármesterei közül többel folyamatos párbeszéd alakult ki. Tudatosodik térségünkben, hogy a történelmi egyházakhoz tartozó Evangélikus Egyház tagjaként, az egész szórvány-térség szolgálatát gyülekezetünk lelkésze látja el. Ennek feltételeit a Dunaharaszti Evangélikus Egyház közössége biztosítja. Elismeréssel fogadjuk, hogy Dunaharaszti és Szigetszentmiklós polgármesterei tevékenységünket anyagilag is támogatták. A Kisduna Televízió közszolgálati tevékenységének keretében folyamatosan tájékoztatja térségünket, hogy evangélikus közösségünk temploma nyitva várja a keresőket és lelkészünk szolgálatára számíthatnak! Lelkészeink több alkalommal is szerepeltek a helyi televízióban, eseményeinkről tudósítanak. Örvendetes, hogy szolgálatunkra mind többen számítanak!

Számszerűen mutatkozik, hogy új és új –eddig általunk nem ismert- evangélikus testvérünkkel találkozhatunk istentiszteleteinken, esküvői és keresztelői alkalmakkor. Ez ad új reményt arra is, hogy templomunk és gyülekezetünk fenntartását felelősséggel tervezzük!

Megköszönve mindazoknak az áldozatos, hűséges és lelkiismeretes támogatását, akik gyakorlatilag fenntartják templomunk és gyülekezetünket, kérem középgenerációs és fiatalabb hittestvéreimet, ne feledkezzünk meg mi se erről! Emlékezzünk elődeinkre, akik utat mutatva adtak hitet nekünk, akik nehézségeik mellett is megtartották evangélikus hitüket, fenntartották gyülekezeti közösségünk és templomunkat! Gondoljunk gyerekeinkre, mit adhatunk nekik? Gyülekezetünk fiatalsága erősödik, új összefogás jelei mutatkoznak, bizakodóan nézünk az új esztendő elé. Fontos, hogy tudjuk: egyházunk kiváló oktatási intézményei elsősorban evangélikus gyerekeket hívnak és várnak!

Örömmel írom, hogy gyülekezetünkből ismét reményteljesen ajánlhatunk ezekbe az intézményekbe tehetséges tanulókat. Az elmúlt egyházi esztendő eseményei szépen teltek. Szépen eltelt, de néhány fontos feladatunk elhúzódott. Ilyenek például a tervezett, de elmaradt karbantartása a templomunk fával burkolt felületeinek, közösségi helységünk fűthetőségének megvalósítása, presbitériumunk egyházi tisztségviselői feladatai közül több ellátása is rendezésre vár. Új, szolgáló lelkészünkkel, és feleségével nagyszerűen induló partnerség szintén reményre jogosítja gyülekezetünket az új egyházi esztendőre, az épülésre és megerősödésre. Ehhez hívok minden hittestvérünket, tegyünk érte együtt!

Erős vár a mi Istenünk!

Kőszegi János másodfelügyelő

2008 ádvent

LELKÉSZI FOGADÓÓRA:

MINDEN KEDDEN ÉS CSÜTÖRTÖKÖN
DÉLELŐTT 9 ÉS 11 ÓRA KÖZÖTT
A LELKÉSZI HIVATALBAN
2330 DUNAHARASZTI, DAMJANICH UTCA 33.
TEL: 06-24-462-602, MOB: 06-20-824-37-03
E-MAIL: GANCSTAMAS@GMAIL.COM

Istentiszteletek Dunaharasztiban

November 30. 9 óra: ádvent első vasárnapja,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész
November 30. 16 óra: Ady Flóra keresztelői istentisztelete, igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész

December 7. 9 óra: ádvent második vasárnapja,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész
Az istentisztelet után „Kirchenkaffee"-t tartunk!

December 14. 9 óra: ádvent harmadik vasárnapja,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész
Az istentiszteleten hármas-keresztelő lesz!

December 21. 9 óra: ádvent negyedik vasárnapja,
igét hirdet: Hafenscher Károly lelkész
Az istentisztelet úrvacsorás istentisztelet lesz!

December 24. 14 óra: szentesti istentisztelet,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész
A liturgia része lesz a gyermekek karácsonyi műsora!

December 25. 9 óra: Karácsony ünnepe,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész
Az istentisztelet úrvacsorás istentisztelet lesz!

December 26. 9 óra: Karácsony ünnepének
második napja
igét hirdet: Gáncs Péter püspök
Az istentisztelet úrvacsorás istentisztelet lesz!

December 28. 9 óra: istentisztelet
igét hirdet: Takácsné Kovácsházi Zelma lelkésznő

December 31. 18 óra: óévi istentisztelet,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész

Január 1. 9 óra: újévi istentisztelet,
igét hirdet: Gáncs Tamás lelkész

Január 4. 9 óra: istentisztelet,
igét hirdet: Dávid Adél lelkésznő

2009
ELSŐ HÓNAPJÁNAK
UTOLSÓ VASÁRNAPJÁN
11 ÓRAKOR
CSALÁDI ÉS - IFJÚSÁGI ISTENTISZTELET

A DUNAHARASZTI EVANGÉLIKUS TEMPLOMBAN

„ÚJ ÉV, ÚJ LEHETŐSÉG"

2009. JANUÁR 25. 11 ÓRA

TÉMA: ÚJRAKEZDÉS

Ingyenes ruhaosztás

2008. december 5-én, pénteken 12 és 16 óra között, valamint december 6-án szombaton 9 és 14 óra között jótékonysági ruhaosztást tartunk a gyülekezet közösségi helyiségében. Az összegyűjtött használt ruhákat bárki díjmentesen elviheti!

Ádventi és karácsonyi kézműves délelőtt GYEREKEKNEK

2008. november 29-én délelőtt 10 órától ádventi, december 20-án 10 órától pedig karácsonyi kézműves foglalkozásra hívjuk a gyermekeket! Minden érdeklődőt szeretettel hívunk és várunk erre a kreatív délelőttre!

Jelige: Tea van, korhatár nincs!

A személyes találkozás reményében:

Brauswetter Lászlóné Kati
a foglalkozás vezetője

Gáncs Tamás
lelkész

Az egyházfenntartói járulékról

A 2008-as évi egyházfenntartói járulék befizetésére még van lehetőség: személyesen a gyülekezet pénztárosánál vagy a mellékelt csekken. A hozzájárulás összegére vonatkozólag a presbitérium úgy döntött, hogy nem határoz meg személyenkénti konkrét összeget, hanem csupán ajánlást tesz, ami 10.000Ft/év családonként.

Bíztatnánk mindenkit, hogy ki-ki anyagi lehetőségeihez mérten támogassa a gyülekezeti élet működését adományaival, az esetleges elmaradt járulék befizetésével!

Mindazoknak, akik már éltek az adakozás bármelyik formájával, ez úton is szeretnénk megköszönni a támogatást és a segítséget!

Erős vár a mi Istenünk!

A Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség
Elnöksége

Csengettyű
A Dunaharaszti Evangélikus Egyházközség hírlevele
Kiadó: Nepp Alapítvány, Dunaharaszti 2330, Damjanich utca 33.
Címlap: Kerekes Anna
Fotók: Nagy Zopán, Kurucz István, Pángyánszky Ágnes

Felelős szerkesztő: Gáncs Tamás
E-mail: gancstamas@gmail.com